

Anpassning och ansvar

Buspojken Fippe (numera Smirnoff) fick slutligen en egen familj att flytta till - en matte, en husse och en 18-årig "lillmatte". Dessutom bor det tre hundar i lägenheten på söder.

Det är naturligtvis en viss omställning att flytta till en familj med hund. Mina katter är inte heller vana vid barn, så det kan också vara något av en prövning.

Mina kattungeköparens erfarenheter är dock till allra största delen att abessinier och barn är en utmärkt kombination. Abykatter älskar uppmärksamhet och att få vara med där det händer mycket!

Kristin

Dina som extramamma

Göran och Anna i Uppsala köpte Dina i våras. Inte minst för att de ville ha en aby i huset när deras första barn skulle komma till världen. Nu är han här och här nedan berättar pappa Göran om Erlands mottagande.

Tänkte berätta lite grann om vad som händer med oss och Dina nu när det börjar bli mörkare om kvällarna. Dina bestämde sig snabbt för att hon skulle "vakta" vår lilla Erland. Hon sover på en halvmeters avstånd

från honom om natten och på dagarna när hon är ute så slinker hon in då och då och tittar till honom. Hon piper också när han gråter - som för att säga till oss "Men gör nåt då! Hör ni inte att han jamar!"

Nu har hon sedan några veckor tillbaka insett att människobarn är hungriga barn och att barnets klumpiga mamma och pappa inte kommer att klara av försörjningen helt och fullt. Så då började hon slinka ut och jaga lite godbitar åt honom. Först kom hon in med en ung rödhake och placerade intill vaggan. Vi tänkte då att det var en tillfällighet att den hamnade just där, men inte då: Nästa dag kommer en till rödhake.

Sedan en ung björktrast (fast den var så rolig att Dina måste leka med den först innan hon gav den till Erland - fjädrar i hela huset). Sedan en näbbmus. Och en sork. Så en näbbmus i sängen... Så några daggmaskar (!), och sedan hämtade hon gamla stinkande skal efter en krabba från grannens kompost, men det fann vi kanske bara måttligt roligt... Visste inte att abessinier var asätare...

En hälsning från "Violerna"

Violas ungar Laban och Linnea har faktiskt börjat vara en smula lugnare (jag hoppas, att du märker ordvalet: *en smula*). Och jag tror att de är om möjligt ännu mera kelna nu än tidigare. Kan du fatta att de skall fylla fem år till julen?

Just nu är de i kattburen och tittar på fåglar, det är alltid lika roligt, tycker de. I somras undvek de buren, eftersom de tyckte att det var för varmt - då låg de mest under sängen på det svala golvet. Nu under hösten får jag däremot locka länge innan de kommer in. Jag har lärt dem (eller kanske: de har lärt sig) att de får vitaminer om de kommer när jag visslar. Så i början var det ett perfekt sätt att få in dem. Men. Violer är ju inte alldeles tappade bakom en

*Detta informationsblad ges ut av S*Nekayahs abessinier, Kristin Stenmark i Umeå. Nytt nummer kommer när intressant information har inkommit från alla oss som har Nekayahskatter. Besök även www.kattkristin.se*

Ibland får vi besök av en svart katt. Den verkar mycket cool och kommer ändå fram till gallret, fast då brukar lilla Linnea skrika i högan sky. Och då skrämmer hon slag på sin fege bror som rusar iväg inomhus till tryggheten – med en svans tjock som en rävs!

Tyvänn gillar den svarta katten inte oss, så när Per och jag vill kika ger den sig av till våra busars förtret. Men.

Så. När katten är borta blir plötsligt en feg Laban mycket modig. Han sträcker upp sig och börjar "prata". Säkert berättar han vad han skulle ha gjort med inkräktaren, bara han fått chansen. Att besöken uppskattas av båda Violerna är dock på alla sätt tydligt – vem vet, kanske får Per och jag lov (för Violerna) att köpa en ännu en katt vid tillfälle?

Semester

De bodde på kattpensionat under två veckor i somras; det stället där de har det så bra, med stor bur och lika stor uteplats. Tydligt lyckades de göra sig populära, för när vi kom och hämtade dem, sade innehavarrinnan lite ledset att "skall ni ta ifrån mig mina kelgrisar nu?". Då sträckte vi på oss. Vi är ju alltid lite ängsliga för att de med sin energi och nyfikenhet skall göra sig hopplösa

– gudarna skall veta att deras små liv hänger på en skör tråd här hemma ibland – men de skötte sig tydligen exemplariskt. Och man såg faktiskt vid avhämtningen att de är en sort för sig: alla andra katter låg i sina stolar och korgar, men Violerna låg längst framme vid burdörren, så att de inte skulle missa något.

Jaha, så har Laban beslutat sig för att vi inte får klippa hans klor...

Han glömmar ju inte, den där katten. Senast vi klippte kom det ett tåg just under tiden och Laban, som inte var med på det, blev livrädd. När det sedan var dags med klippning igen, gick allt utmärkt ända tills vi kom till den klo vi höll på att klippa, när tåget kom förra gången. Och då vägrade Laban. Han vred och slingrade sig, så det var omöjligt att hålla honom. Vilket ju fick hans sjåpiga matte att bli hispig, viket inte gjorde något bättre... Fast hela tiden han haft långa klor, har han inte rivit oss alls. Han är så försiktig med klorna mot oss. Däremot får sig lilla Linnea en omgång med jämna mellanrum.

Sanningen att säga är det hon som i 9,999 fall av 10 sätter igång bråket. Laban kan sussa intet ont anande och lilla apan tycker att han är störig. Då faller hon öronen och ger honom en känga. Och sedan begriper hon inte varför han ger igen...

Fortsättning och slut på Veras kåseri om Violerna i nästa NfN.

Ronja

SISTA ORDET

Jag och katterna flyttar snart in till stan och ägnar vintern åt att drömma oss tillbaka till denna ljuvliga, solrika sommar. Några kattungar blir det knappast i vinter för min del. Det finns redan nu osålda abyungar i Umeå. Marknaden för abessinier, och även andra raskatter, tycks vara tämligen mättad.

Det är inte läge för att skaffa kattungar bara för att det är kul. Vi uppfödare måste göra en självkritisk analys av ifall den planerade parningen tillför den egna aveln och/eller rasen något. – Kvalitet istället för kvantitet!